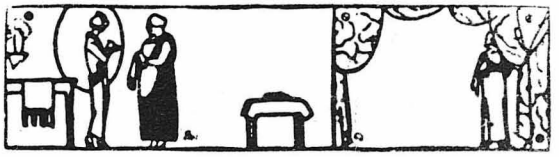

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ

[Ἀνέκδοτο ποίημα. Δημοσιεύεται πρώτη φορὰ στὸ «Μπουκέτο»].

Στὸν οὐρανὸ τό χινοπωριασμένο
περνοῦνε οἱ ἀγριόπαπιες κοπάδι
σὲ τρίγωνο ἀλαφρό, χαριτωμένο,
καὶ πᾶν τῆς Ἀφρικῆς νὰ βροῦν τὶ χάδι.

Στοῦ βάλτου τὸ νερὸ τὸ σαπισμένο
ποὺ οἱ πάπιες τοῦ χωριοῦ βουτοῦν ὁμάδι
σπκάνουν τό κεφάλι ξαφνιασμένο
καὶ σκούζουνε ζηλόφθονα ὧς τὸ βράδι...

Ἴδιο μαράζι τρώει καὶ τοὺς ἀνθρώπους
καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ βάλτου· καὶ πιστεύουν
τὴ λευτεριὰ πὼς θἄβρουν σ' ἄλλους τόπους.

Τρώει τὸ μαράζι ἀκόμα—κι' ὅλο τρίζουν—
τὰ κυπαρίσσια, καὶ τ' ὀδέρφια τους ζηλεύουν
ποὺ γίνηκαν κατάρτια κι' ἀρμενίζουν !

1927 **Στέφ. Δάφνης**

ρισε, εἶπε ὁ Ἀλφρέδος κάπως ταραγμένος.

Χαριτωμένο παιδὶ αὐτὸς ὁ μικρούλης ὑποκόμης ! Ἦταν ὅμως σὰ γελοιογραφία πλάϊ στὴ χοντρὴ Ρεγγίνα.

Τὸ ἄλλο βράδυ νέες πάλι ἐμπιστευτικὲς ἀνακοινώσεις τοῦ μπάρμπα - Ταπονιέ.

— Ξέρετε, ἔφαγα σπίτι της. Οἱ δυό μας—ἐγὼ κι' αὐτή, σὰν ἄλλοτε. Ἔχει ἕνα διαμέρισμα περίφημο στὴν ὁδὸν ντὲ λὰ Μπρυγέρ. Τῆς εἶπα : «Τί καλὰ ποὺ θὰ ἦταν νὰ μένουμε μαζί !» Μοῦ ἀπάντησε : «Ὼ ! Μπαμπᾶ, αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ !» Κ' ἡ ἀλήθεια εἶνε αὐτή... Ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα ἤθθε ὁ μικρὸς ὑποκόμης. Μοῦ πρόσφερε ποῦρα. Ἐγὼ δὲν καπνίζω, ἀλλὰ πῆρα ἕνα.. γιὰ σᾶς.

Ἄφησα τὸν μπάρμπα - Ταπονιὲ νὰ περιμένῃ μόνος τὴ Ρεγγίνα. Καὶ τὴν εἶδα ἀπὸ μακρυὰ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα μαζὶ μὲ τὸν κ. Εὐγένιο. Ὁ μπάρμπα - Ταπονιὲ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι μὲ ἐγκαρδιότητα σὰ νὰ χωιρετοῦσε κάποιον παλιό του φίλο...

Τὶς ἑπόμενες βραδιὲς ἡ Ρεγγίνα ἐνεφανίσθη συνοδευομένη διαδοχικῶς ἀπὸ ἕναν ψηλὸ μελαχροινὸ κύριο, ἀπὸ τὸν κ. Εὐγένιο, ἀπὸ τ ν μικρὸν ὑποκόμη, ἀπὸ ἕνα χοντρὸ κοκκινομάλλη καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐπὶ δύο ἑβδομάδες.

Ὁ μπάρμπα - Ταπονιὲ εἶχε ξανανιώσῃ. Φοροῦσε τώρα ἕνα καινούριο καπέλλο καὶ μιὰ μπλὲ γραβάτα τῆς μόδας

Δὲν μοῦ ἔλεγε ὅμως πιὰ τίποτε..

***

Ἕνα βράδυ στὴν ἀρχὴ τῆς παραστάσεως ὁ θεατρώνης ἀνήγγειλε στὸ κοινὸν ὅτι ἡ δὶς Ρεγγίνα ἦταν κακοδιάθετη καὶ δὲ θὰ τραγουδοῦσε.

Μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα πέρασε καὶ ἡ Ρεγγίνα δὲν ξαναφάνηκε στὴ σκηνή. Ὁ μπάρμπα - Ταπονιὲ ἦταν περίλυπος ἕως θανάτου. Χάρις στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις μου, στὸ τέλος, τὸν κατάφερα νὰ μιλήσῃ :

— Ἔφυγε ἡ κόρη μου κύριε !....Γιὰ ποῦ ; Δὲν ξέρω τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ θλίβει περισσότερο εἶνε γιατὶ φταίω κι' ἐγὼ γιὰ ὅ,τι συνέβη. Εἶχε πολὺ καλὴ καρδιὰ—κι' ἐγὼ τὴν ἐμάλωνα γι'αὐτό. Πήγαινα κάθε μεσημέρι κι ἔτρωγα μαζί τη.. Κάθε φορὰ ἔβλεπα καὶ ἀπὸ ἕνα νέο πρόσωπο στὸ σπίτι της. Μιὰ μέρα τῆς εἶπα : «Παραδέχομαι τὸν ὑποκόμη—τὸ ἐπαγγελμά σου τὸ ἀπαιτεῖ. Παραδέχομαι τὸν κ. Εὐγένιο (γιατὶ εἶχα ἀντιληφθῆ πιά, Κύριε ὅτι πράγματι ὁ κ. Εὐγένιος ἦταν ἕνας φίλος καὶ τίποτε παραπάνω). Τοὺς ἄλλους ὅμως, ὄχι ! Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀξιοπρεπές». Ἐκείνη ὅμως ἐθύμωσε πολὺ καὶ μοῦ εἶπε : «Μπαμπᾶ, νὰ μὴν φτωχύνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲν σοῦ σπέρνουν». Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Εὐγένιος μου εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ ὅτι ἄρχισα νὰ τοὺς γίνουμαι φόρτωμα !...Ἡ Ρεγγίνα τὸν ἄκουσε καὶ δὲν τὸν ἔβαλε στὴ θέση του...Τότε κ' ἐγὼ πῆρα τὸ καπέλλο μου κ' ἔφυγα...Παρ' ὅλα αὐτὰ ξαναπῆγα τὴν ἄλλη μερα, καὶ τὴν ἄλλη καὶ τὴν ἄλλη. Ἐπὶ ἕξη μέρες πήγαινα καὶ κάθε φορὰ μοῦ ἔλεγαν ὅτι εἶχε βγεῖ ἔξω...Τὴν ἑβδομη μέρα ἡ θυρωρὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἡ Ρεγγίνα εἶχε φυγει σὲ ταξεῖδι !...Εἶνε δικό μου τὸ σφάλμα...φέρθηκα βλακωδῶς...ὑπῆρξα πολὺ κακὸς πατέρας...

Καὶ ὁ μπάρμπα Ταπονιὲ ἐπρόσθεσε μὲ θλιβερὸ τόνο :

— Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴ τὴ ξανάβλεπα. Ἤμουνα τόσο ἥσυχος...

— Προσοχή, ἐφώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ μαέστρος.

Ὁ μπάρμπα-Ταπονιὲ στερεωσε τα ματογυάλια του καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὴ γκρὰν-κάσα του σὰν αὐτόματο...

Jules Lemaitre

Ἡ λατρεία τοῦ φειδιοῦ στὴς Ἰνδίας

Τὸ φεῖδι εἶνε μαζὶ μὲ τὴν τίγρη τὸ ζῶο τὸ ὁποῖο φέρνει πραγματικὴ καταστροφὴ στὸν πληθυσμὸ τὸν Ἰνδιῶν. Οἱ Ἰνδοὶ ποὺ βρίσκουν τὸν θάνατο ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ στίγματα αὐτῶν τῶν ἑρπετῶν ὑπολογίζονται σὲ 20 000 καὶ ἄνω τὸν χρόνο. Ὡστόσο, στὰ μέρη αὐτά, τὸ φεῖδι θεωρεῖται ὡς ἱερὸ ζῶο. Καὶ κάτι περισσότερο μάλιστα. Τό ἔχουν θεοποιήσει ! Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ σπίτια στὰς Ἰνδίας, ἔχουν καὶ ἕνα ἐξημερωμένο φεῖδι, τὸν προστάτη θεό τους, τὸ ὁποῖο τρέφουν καὶ περιποιοῦνται. Σὲ ὡρισμένες δὲ περιφέρειες κάνουν καὶ λειτουργίες στοὺς ναοὺς πρὸς τιμὴν τῶν ἑρπετῶν αὐτῶν. Τέλος δέν εἶνε σπάνιο νὰ δῆτε στὸ κάτω μέρος τῶν μεγαλυτέρων δέντρων τῶν Ἰνδιῶν διάφορες πλάκες, στὶς ὁποῖες ἀπεικονίζονται κουλουριασμένα ἡ ὄρθια φεῖδια. Οἱ πλάκες αὐτὲς εἶνε εἴδωλα καὶ ἀφιερώματα μπρὸς στὰ ὁποῖα οἱ ἰθαγενεῖς προσεύχονται —ἀδιάφορο ἂν τὰ ἑρπετὰ αὐτὰ τοὺς δαγκτίζουν κάθε μέρα !...

***

Καὶ ἡ λατρεία τοῦ βωδιοῦ

Ἡ χώρα στὴν ὁποία κατ' ἐξοχὴν διατηροῦνται ἀκόμα λείψανα τῆς παλαιᾶς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας εἶνε πάλιν αἱ Ἰνδίαι. Ἡ βραχμανικὴ θρησκεία ἡ ὁποία εἶνε φυσιοκρατική, ὅπως ὅλες σχεδὸν οἱ ἀρχαῖες θρησκεῖες, ἔχει θεοποιήσε τὰ ζῶα.

Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, οἱ Ἰνδοὶ λατρεύουν ἰδιαιτέρως τὰ κερασφόρα. Ὅπως οἱ Αἰγύπτιοι προσκυνοῦσανε στὴν ἀγελάδα τὴν προσωποποίηση τῆς Ἴσιδος, ὅπως οἱ Μίνωες, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι λάτρευαν τὸν ταῦρο ἔτσι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν θεοποιήσει τὸ βῶδι, τὴν ἀγελάδα καὶ τὸν ταῦρο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγελάδα συμβολίζει κατὰ τὴ γνώμη τους τὴ δημιουργικὴ δύναμη τῆς φύσεως, αὐτὴ κατέχει καὶ τὴν ὑψηλότερη θέση στὸ βραχμανικὸ θρησκευτικὸ πάνθεο.

Τὰ βῶδια καὶ ἡ ἀγελάδες εἶνε ζῶα ἱερὰ στὰς ἀχανεῖς Ἰνδίας. Οἱ Ἰνδοὶ τὰ βάζουν μέσα σὲ καλύβες πολὺ καθαρώτερες κι' ἀπ' τὶς δικές τους καὶ τ' ἀφήνουν νὰ περιφέρωνται ἐλεύθερα στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά. Κάθε δὲ πιστὸς Ἰνδὸς προτιμᾶ νὰ φάγῃ ἀναμμένα κάρβουνα παρὰ ν' ἀγγίξῃ στὸ στόμα του κρέας ἀγελάδος ἢ βωδιοῦ...

***

Μικροσκοπικοὶ θησαυροί

Οἱ συλλογὲς διαφόρων σπανίων ἀντικειμένων εἶνε σήμερα πολὺ τῆς μόδας. Ἡ μανία ὅμως αὐτὴ εἶνε παλαιοτάτη. Μποροῦμε ζμάλιστα νὰ ποῦμε πὼς ἄλλοτε ἐπωλοῦντο στὶς ἀγορὲς πράγματα ἀφαντάστως σπάνια καὶ περίεργα. Σᾶς ἀναφέρουμε μερικά :

Στὰ 1687, ἕνα κουκούτσι κερασιοῦ πουλήθηκε στὴ Πρωσσία 7.500 φράγκα. Καὶ ὁ λόγος ; Ἁπλούσταται τὸ κουκούτσι αὐτὸ εἶχε χαραγμένα ἀπάνω του — μὲ γραμμὲς λεπτότατες ἀλλὰ εὐδιάκριτες— τὰ κεφάλια 120 (ἑκατὸν εἴκοσι :) αὐτοκρατόρων βασιλέων καὶ βασιήμων προσωπικοτήτων...

Τὸν περασμένο αἰῶνα, ὁ σὲρ Μόσες Μονταφιόρε, ἕνας πλουσιώτατος διομήχανος εἶχε ἀγοράσε στὴν Ἱερουσαλὴμ ἕνα σπιρί σιτάρι πάνω στὸ ὁποῖο ἕνας πιστὸς καὶ ὑπομονητικὸς Ἑβραῖος καλλιτέχνης εἶχε χαράξει μιὰ προσευχὴ ἀπὸ 286 γράμματα !... Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ κομψοτέχνημα ὁ Μοντεφιόρε τὸ εἶχε πάντα φυλαχτὸ στὸ στῆθός του. Μετὰ τὸ θανατό του τὸ πῆραν οἱ κληρονόμοι του, μὰ ἔκτοτε ἀγνοεῖται ἡ τύχη του.

Καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος βρίσκονται σήμερα πολλὰ σπιριὰ σιταριοῦ πάνω στὰ ὁποῖα εἶνε γραμμένο ὁλόκληρο τὸ «Πιστεύω», ἀπὸ ὑπομονητικοὺς μοναχοὺς ποὺ ἐργάσθηκαν μὲ τὸ μικροσκόπιο γιὰ νὰ τὰ καταφέρουν.

α

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ο ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΣ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ

Κάποιος Γάλλος μαθηματικὸς ἀνακάλυψεν ἕναν πρωτότυπο τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ εὐκολώτατα καὶ μὲ τὸ μυαλό του μόνο, χωρὶς χαρτὶ καὶ μολύβι ἕνα πολλαπλασιασμὸ μὲ δυὸ ψηφία.

Ἰδοὺ ἡ μέθοδός του : Ἂς ὑποθέσουμε τὸ 17 μὲ 14. Προσθέτουμε τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀριθμοὺς μὲ τὶς μονάδες τοῦ ἄλλου. Δηλαδὴ 17+4=21. Πολλαπλασιαζουμε μὲ το 10, δηλαδὴ βάζουμε ἕνα μηδενικὸ κι' ἔχουμε 210. Σ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ προσθέτουμε ἔπειτα τὸ πολλαπλάσιον τῶν δύο μονάδων δηλαδὴ 4X7=28 καὶ ἔχομεν 210+28=238, τὸ σωστὸ δηλαδὴ πολλαπλασιασμὸ τοῦ 17 μὲ τὸ 14.